

BIBLIA

A februári elmélkedéseket Kovács Tádé, a márciusiakat Mikolovicsné Panni készítette.

Február 2. — Urunk bemutatása (Gyertyaszentelő) — Lk 2,22–40 — Precíz rítus, kihívó jel

Urunk bemutatása, az Úr ünnepeként, kiszorítja az évközi 4. vasárnap szövegeit. Így a názareti zsinagóga helyett (Mk 1,21–28) a jeruzsálemi templomba kalauzol minket a liturgia, a tisztátalan lélektől megszállott ember helyett Szentlélekkel eltelt emberrel találkozunk – a felnőtt Krisztus helyett a Gyermekek Jézus. Valamikor nem is Jézusról kapta a nevét az ünnep, hanem az édesanyjáról, és Mária-ünnep volt: A Boldogságos Szűz tisztulásának ünnepe. Mózes 3. könyve ugyanis előírja fiúgyermek születésénél a 7+33=40 napos tartózkodást a szent cselekményektől (leánygyermek születésénél ez a duplája lenne.) Ma van a 40. nap karácsony után. A tisztulásiért járó áldozatbemutatásnak a szegé-

nyekre vonatkozó változatát választják Szent Józsefnek. Nem spórolásból, hanem szegénységük miatt. Hiszen ha sajnálnák az Úrtól, amit Mózes ilyenkorra előírt, akkor fel sem kellene menniük a fővárosba. Otthon is elintézhették a rituális tisztálkodást, a helyi zsinagógában. Ők többet tesznek az előírásnál, mert szívükből, lábukból többre telik, de bárányáldozatra nem futja, ezért élnek a törvényadta lehetőséggel, és áldoznak két gerlicét. A minimum is elfogadott az Úr előtt, ilyenektől, akiknek ennyire telik. Gondoljunk a szegény asszony két fillérére! A többletért viszont busásan fizet vissza. Találkoznak Simeonnal és Annával, ami otthon nemigen jönne össze. Hallhatják az ihletet

Február 9. — Évközi 5. vasárnap — Mk 1,29–39 — Kézen fogott anyós

Vicc: Miért tagadta meg Péter háromszor is a Mestert? A Mester talpra állította az anyósát; ezt valahogy törlesztenie kellett! Ritka pimasz anyósvicc, pedig kötetnyit adtak ki belőle. Amilyen tele szájjal illik dicsegni az édesanyákat – legalább május első vasárnapján –, és szerepük fenségén könynyekre fakadni, éppannyira sikk szidni az anyósokat az év bármely napján – hiszen anyósok napja nincs! –, és rovásukra tele szájjal nevetni. Vajon logikus ez? Az anyai ösztön a fajfenntartás ösztönének egyik legfontosabb leágazása. Kordában tartva valóban hősi áldozatokra és a türelem felülmúlhatatlan gyakorlására képesít. Szabadjára engedve azonban a féltékenykedés és furkálódás legocsmányabb csúcsteljesítményeit hozhatja ki valakiből. Mit meg nem tesz egy jó anya a gyermekéért! Hordja, szüli, szoptatja, tisztába teszi, öltözteti, altatja, ringatja, babusgatja, becégetti, simogatja, puszilgatja, óvja az időjárás viszontagságaitól, a bacilusoktól, a vad és szelíd állatoktól, emberektől, de „játszani is engedi” cicussal,

kutyussal, csibével, babával, labdával, kisvasúttal, biciklivel, motorkerékpárral, számítógéppel, apával, kistestvérrel, nagyival, szomszédal, kollégákkal, jövődöbelivel. Törődik vele! De meddig? Milyen távolságból? Mekkora közelséggel? Ameddig az anyai bölcsesség kívánja. És nem engedi el sem korábban, sem elkésve. Aki túl korán engedi el a gyereket, az gondatlan szülő. Aki késve is alig, az a fiatalokra akaszkodó anyós, após. Csakhogy nem olyan könnyű eltalálni az elengedés kellő pillanatát, fokozatát. Már csak azért nem, mert kinél korábban, kinél később jelentkezik égető szükségként. Egy magatehetetlenné vált betegnél könnyen visszafordulhat a folyamat, míg a felépültnél megint előreszalad, stb. Nagy művészet tehát kézben tartani az anyai ösztönt. Valóban fennkölt dolog, ha sikerül; és siralmas, neveléses, ha nem. A többi ösztönnel hasonlóképpen van. Aki ügyesen kezeli az ösztöneit, annak könnyű beilleszkednie a közösségbe, a társadalomnak valamely egészségesebb szeletébe; aki

prófétai szavakat Gyermekeikről. Kell ennél több egy szülőnek? Már attól is kibújik az ember a bőréből, ha olyasmit hall fogadóórán második lánykájáról a tanítónőtől, hogy: „Ha padlón vagyok, csak belenézek csillogó barna szemébe, és tüstént jobban érzem magam.” Igen ám, de van Simeon szavaiban valami aggasztó is. Nem mindenki fogadja majd olyan ovációval a fiút, mint ez a két öreg most. Kihívó jel lesz ő népében. Előhozza honfitársaiból a bennük rejlő érzéseket. A jókat is, de a rosszakat is. Mária szívét, aki megéri ezeket az idöket, a fájdalom töre hasogatja majd fájdalmas anyaként, amikor látja, hallja, hogy fiacskájával hogy bánnak a hivatalos emberek. A hivatalos emberek hamarabb válnak hivatalossá, mint emberré, elfelejtik csodálkozási képességüket, és szeretnék paragrafusok közé szorítani az Életet. Ha ez nem akar összejönni, nem mindig találják meg a paragrafuson a lyukat, s akkor következik az élet beleygőmőszölése a paragrafusba, aminek a vége az szokott lenni, hogy mire az élet belefér, már el is szállt. Így történt ez mindig, mióta világ a világ. A Betlehembben született Gyermekek esetében se másképpen. Inkább maradt Ő kihívó jel, mint életben. Vajon én inkább életben akarok maradni precíz rítusok, betartott paragrafusok között, semmint Isten Országának kihívó jele legyek? Hogy jár jobban a XXI. század? Hogy jár jobban igazi énem?

ügyetlenül, annak TBZ-i (társadalmi beilleszkedési zavarai) lesznek. A jó anya, a jó szülő úgy neveli gyermekeit, hogy túl sok TBZ-jük ne legyen, de azért tudjanak kihívó jellel is lenni, amikor arra van szükség, amint arról a múlt vasárnap volt szó, és jövőre a 32. vasárnap is szó lesz a Makkabesok anyjáról szóló olvasmányban. A jó anya nem magának neveli a gyereket, hanem a közösség számára. Nem arra szülte, hogy holtig babázhasson valakivel, hanem arra, hogy minél előbb önálló, felelősségteljes, önzetlen, szeretetre képes személyiséggé fejlődjék. A dolog szépsége, hogy az ilyen típusú anyát könnyebben megszeretik a menyek és vejek is, és még azt se bánják, ha egy időre vagy egy idő után velük lakik, s talpra áll halálos betegségekéből, ahogyan az Kafarnaumban történt a mai evangélium szerint. A talpra álló anyós pedig nem kiszolgáltatja és ünnepelteti magát, hanem besegít, amennyire szükséges. De csak anynyira! – És én milyen anyós, após lennék/vagyok?

Február 16. — Évközi 6. vasárnap — Mk 1,40–45 —

Udvarias szolgálatkészség, bravúros egyszerűség

A fiatal hajlamos kilógni a sorból, akkor is kihívó jelként viselkedni, amikor erre semmi szükség. Az idősebb hajlamos megfelelni a konvencióknak olyankor is, amikor nem volna szabad, csak hogy békén hagyják már. A jellem és az erkölcs azonban életkortól függetlenül kötelez alkalmazkodásra és elvhűségre, mikor melyik szükséges. Bámulatos az a dialektika, amellyel a különböző helyzetekben harmonikus jellemének hol az egyik felét, hol a másikat alkalmazza Jézus, függetlenül attól, hogy mi az előírt törvény vagy a bevett szokás, mit kívánnának tőle nagyok vagy kicsik, mi következne a hajlamaiból vagy a magáról kialakított imázsából. Nézzük ezt a mai evangéliumi

szakaszban! A leprások érintése rituális tisztátalanságot vont maga után a mózesi törvény szerint. Ezért kellett már messziről kiabálniuk, ha szembetalálkoztak valakivel: „Tisztátalan, tisztátalan!” A törvény ésszerű a fertőzés veszélye, az egészségügy kezdetlegessége miatt. Ugyanakkor szerfölött kellemetlen és mélyen megalázó a betegre nézve. Hiába a törvény, Jézus emberileg jár el. Kézen fogja az előtte térdeplő pasit, akárcsak Péter anyósát, ahogy a múlt héten olvastuk. Mit neki fertőzésveszély! Kitől is fertőződne, hiszen egy percen belül ez már egy egészséges ember! Mit neki Mózes a történelemben, paragrafus a tekercsekben? Egy élő ember térdeplő előtte! Órá bizta a

sorsát! Ha Órá bizta, jóra bizta. Ha rajta múlik, jóra fog fordulni. Am itt nem egy dologról van szó, hanem kettőről. Az egyik, hogy a beteg bizik az orvos képességeiben; a másik, hogy bizik a jóindulatában. Elég lenne egy szó: megtisztulni! S amint a szó fogantatja azt, amit jelent, s működésbe lép az orvos gyógyító képessége, ebből következtetni lehet majd jóindulatára is. A kikövetkeztethetőség azonban nem megfogalmazás. Két szó már artikulálja a képesség működtetése mellett a jóindulat működtetését is. Jézus tehát nem egy szóval rázza le a kellemetlen páciens, hanem két különböző állítmánnyal fejezi ki barátságát, segíteni akarását és tudását: Meg akarlak, tisztulj meg!

A közértes hajlamos csak odavetni a tíz deka párizsit a pultra. A maszek jó étvágyat is kíván hozzá. Mert érdekli a vevő. Fontos számára a kuncsaft. Igaz, merőben anyagi érdekből, de mégis. Ezért udvarias. Jézus nem anyagi érdekből udvarias, hanem szeretetből. De nemcsak kiszolgál, udvarias is! Mindkettőt szeretetből, mindkettőt tömören! Lehet hosszasan is udvariaskodni, ami az idegeire mehet a páciensnek, főleg, ha siet. És el lehet hagyni az udvariasságot, hadd siessen – de ez nem szép. Tömören udvariasnak lenni, ez a művészet. Ez már szeretet! Jézus adott valamit, ami óriási kincs: az egészséget. Közben

túltette magát a mózesi törvényen egy gesztussal. Cserébe kér valamit: nem honoráriumot, csak azt, hogy a gyógyult páciens járjon el a mózesi törvények szerint, ami egyébként is kötelessége lenne. Mutassa meg magát a hivatalos embereknek. Hadd töltsék ki az előírt formanyomtatványt a gyógyulásáról! De törvénytisztelő lett egyszerre! Igen, mert ez esetben a páciens érdekét szolgálja a törvény betartása, ugyanúgy, ahogy az előbb az áthágása. Mihelyt hivatalosan gyógyultnak nyilvánítják, megszűnik megalázó társadalmi helyzete. Az, ami miatt Jézus az előbb áthágta a törvényt, amikor kézen fogta. És van

még egy kérése Jézusnak, amit persze nem lehet és nem is kell (!) betartani. Mert lélektani lehetetlenség: a hallgatás. De akkor miért kéri? Mert szükséges számára ez a kérdés. Lám, mi is tudomás szerzettünk erről a kérésről. Vajon a hivatalos emberek ne szereztek volna tudomást róla? Akkor pedig nem kell ellene fellépniük, hiszen törvénytisztelő, szerény emberrel állnak szemben. Jézus fogadhatja a többi páciens – egyelőre. Megint csak szeretetből. Vajon az enyém nem körmönfont és mégis ostoba néha?

Február 23. — Évközi 7. vasárnap — Mk 2,1–12 — Paraszolvencia helyett séta?

Mégis fontosabb a gyógyítás, mint a tanítás? Mégis van helye protekciónak a részrehajlamentos Mesternél? Mégis a csoda használ legjobban a hitnek? Ilyen kérdések tolnak az ember ajkára, mikor a tetőn át leengedett béna meggyógyításának történetét olvassa. Jogos kérdések. Egy szóval válaszolok is mindháromra: Mégsem. Mégincs. Mégsem. De máris áttérek egy kevésbé szembeötlő, mégsem melles szempontra: Miért küldi haza Jézus tüstént a gyógyultat? Ezzel, úgy vélem, egyszerűsít megindokolom a három előző kérdésre adott válaszomat is. Hazaküldi, mert zavarná a tanításban a gyógyult ember lelkendezése. Mégsem fontosabb a gyógyítás, mint a tanítás. Hazaküldi, mert a gyógyítási epizód nem szerez protekciót a volt bénának a házban ülő hall-

gatósággal szemben. Mégincs helye protekciónak a részrehajlamentos Mesternél. Hazaküldi, mert nem a csodával akar hitet ébreszteni hallgatóságában, hanem a tanításával, amit folytat a csoda után. Mégsem a csoda használ legjobban a hitnek. Végül hazaküldi, mert a karítás nem csapda, mellyel híveket lehet toborozni. Bármikor visszajöhet. Bármikor csatlakozhat a Mester hallgatóságához, mint bárki más, de csak úgy, s ehhez most el kell mennie. Különben is: hadd mutassa meg magát azoknak, akiknek akarja! Hadd rohangásson egészséges lábával ott, ahol eszébe jut! Ideje van a rohangászásnak, és ideje a Mester lábánál ücsörgésnek. Most, számára nem az ücsörgés ideje van. Tűnés innen! De hátha érdekelte volna őt az aznapi haggada! Kizárt dolog! Ak-

kor vitte volna oda magát még akkor, amikor volt hely a házban! De hátha közben sikerült metanoiázni! Amikor bűnbocsánatot kapott! Akkor mars a sor végére! Egészségeseknek nincs joguk a tetőn át bemászni. Ez a bénák joga! Egyszerre egészségesjogú és bénajogú pedig senki sem lehet! Nincsenek előjogok. Nincs kivétel, nincs protekció. Mars haza! Nahát! Paraszolvencia helyett séta! „Ilyet még nem láttam! Így néztem még sose sikerült!” – visszhangzik a perikópa vége a szíven. Ennyire következetesnek, ennyire körültekintőnek, ennyire mindenkire és mindenre odafigyelőnek lennem még nem jött össze! De a Mester nekem is szurkol. Miért ne próbálhatnám meg!

Március 2. — Évközi 8. vasárnap — Mk 2,18–22 — A böjtről

Keresztelő János és tanítványai keményen böjtöltek. Nem meglepő ez, hiszen Keresztelő János esszénus háttérrel rendelkezett, ott pedig a böjtnek nagy jelentőséget tulajdonítottak. A farizeusokról is tudjuk, hogy hetente kétszer böjtöltek. Ebben a vallási környezetben érthetetlen az, hogy egy böjtre szánt napon Jézus és tanítványai vámosokkal és bűnösökkel lakmároznak Máté házában. A mindenben hibát kereső farizeusok és a jó szándékú, de megütözött János tanítványok felelősségre vonják Jézust és tanítványait azért, mert ők nem böjtölnek.

Jézus megvédi tanítványait, és a zsidó szokásokra hivatkozva válaszol nekik: „Vajon böjtölhet-e a nácszép, amíg velük van a völegény? Addig, amíg velük van a völegény, nem böjtölhetnek. De eljön az a nap, amikor elvételük tőlük a völegény, és akkor majd böjtölni fognak.” Zsidó szokás volt, hogy ünnepnapon nem böjtöltek. Jézus tanítványai

számára Jézus jelenléte ünnep – ami mentesítet ad a böjt alól.

Próbálok a magam életére alkalmazni Jézus szavait, és felteszem a kérdést magamnak: Vajon velem van a völegény, vagy elvétel tőlem? Hogyan élem meg most Jézushoz fűződő kapcsolatomat?

Ha úgy élem meg, hogy jelen van az életemben, megnyilvánul a gondolataimban és tetteimben – akkor ünnep van a lelkemben. De ha azt élem meg, hogy megkopott az imaéletem, megfáradtam a szeretetben, az önzetlen szolgálásban, ha nem úgy alakul az életem, ahogy szeretném – akkor ideje van a böjtnek. A böjt – felkészülés. Felkészülés a megpróbáltatásra, a nagy döntésekre vagy az ünnepre. A böjt – eszköz. Eszköz, ami segít megtisztítani testemet az anyagi mérgektől, lelkemet pedig a lelki mérgektől. Megtisztítja gondolataimat, és segít a tisztábban látásban. Segít abban, hogy földi megkötöttség-

geimtől kicsit szabadabban emelkedhesen a lelkem Istenhez.

Segíts minket, Uram, az önvizsgálatban! Segíts, hogy önvád és önmenetegetés nélkül szembesüljünk lelkünk állapotával:

- Ünnepi díszben éli meg Jézus jelenlétét,
- ünnepre készülve keresi Jézus jelenlétét, vagy
- el is felejtette már az „ünnep ízét” a hétköznapok taposómalmában?

Segíts minket, Uram, hogy a böjttel alkalmas eszköznek tekintsük az ünnepre való készüléskor, a szeretetre való erőgyűjtésben, a másokon segítségben! Segíts minket, hogy akarjunk megtagadni önmagunkat, biológiai természetünket azért, hogy egyre alkalmasabbá váljon lelkünk az örök ünnepre...!

Március 9. — Nagyböjt 1. vasárnapja — Mk 1,12–15 —

Jézus megkísértése – a mi kísértéseink

Megkeresztelkedése után Jézus félrevonul a pusztába, hogy felkészüljön nyilvános működésére. Keresi az Atya akaratát – közben szembesül a Sátán kísértéseivel. Jézus megkísértését küldetése szempontjából szoktuk vizsgálni: a gazdasági csoda, a nagyság és a hatalom kísértéseként.

Azt keresem, hogy a mi életünkben hogyan jelentkezik ez a három kísértés, és hogyan próbálhatjuk meg legyőzni őket.

Első kísértés: Jézus változtassa a köveket kenyérré, és egyen belőle, később pedig etesse meg az embereket. Ez a kísértés Jézus küldetésén kívüli pillanatnyi vágyait is megcélozta, hiszen a kísértő tudta, hogy ilyen hosszú böjt után Jézus biztosan megéhezett, és gondolhatta, hogy ereje segítségével a köveket kenyérré tudja változtatni. Ez a kísértés a **fizikai vágyakra** vonatkozó kísértés – a mi

életünkben is jelen van. Már a Paradicsomban is megtörtént, és bukással végződött. Az ember nem tudott ellenállni, hogy a tiltott fáról egyék.

Ezt a kísértést a szellemi táplálék utáni vágy erősítésével és a mértékletesség erényében való fejlődéssel tudja legyőzni magában az ember.

Második kísértés: Jézus vesse le magát a templomtoronyból, és tegye próbára az Istent. Ez a kísértés a haszonszerzés, az **isteni segítséggel**, vagy az isteni képességekkel **való öncélú visszaélésre** vonatkozó kísértés – a mi életünkben. A Paradicsomban a kísértő azzal biztatta az embert, hogy ha megszegi a törvényt, akkor nem fog meghalni.

Ezt a kísértést a rendkívüliségekre való törekvés helyett a jóságban, a szeretetben és az önzetlen szolgálásban való megerősődéssel,

és az igazságosság erényében való fejlődéssel tudja legyőzni magában az ember.

Harmadik kísértés: Jézus imádjá a kísértő Sátánt, cserébe hatalmat nyer a világ felett. Ez a kísértés a **hatalom**, a **di-csőség** kísértése – a mi életünkben. A világi hatalom megszerzésére biztat, akár a lelkünk eladása árán is. A Paradicsomban a kísértő arra biztatta az embert, hogy olyan lesz, mint az Isten.

Ezt a kísértést a szelídségben való megerősődéssel és a bátorság erényében való fejlődéssel tudja legyőzni magában az ember.

A Paradicsomban az ember nem tudott ellenállni a kísértéseknek, elbukott. Jézus a pusztában legyőzte a kísértőt. Jézus útján járva a mai ember is legyőzheti a saját életében jelentkező kísértéseket: a fizikai

vagyak, a haszonszerzés és a hatalom kísértését. Ebben segítenek az erények, amelyek készséggé válna meghatározózzák az ember magatartását, erkölcsi helyzetét.

Március 16. — Nagyböjt 2. vasárnapja — Mk 9,2–10 — Jézus színeváltozása

Az elmúlt két hét böjtről, kísértésekről tanított, a mai evangélium örömmünnepről. Jézus színeváltozásáról, megdicsőüléséről. A kísértést legyőző Jézust megdicsőíti az Atya, hitelessé teszi tanítványai előtt. Ebben az élményben három tanítvány vehetett csak részt: Jakab, Péter és János. Valószínű, hogy ennek az élménynek az átélésére még csak ők voltak elég fejlettek.

Nem véletlen a helyszín – a hegy. A hegy mindig az Isten megjelenésére utal. Mózes is a Hóreb hegyén találkozott az Istennel. A hegyen azt éli meg az ember, mintha közelebb lenne az Istenhez. Olyan energiákat érez, amit a sík vidéken nem. Jézus itt a hegyen elváltozik, fénylő lesz, mint a Nap. Számunkra a Nap az életető fényt, a meleget és a világosságot jelenti. Jézus a Világ Világossága lett minden ember számára.

Egyszer csak megjelenik Jézus mellett két személy: Mózes és Illés, az Ószövetség nagyjai, akik a Törvényt és a Prófétákat

Segíts minket, Uram, hogy megtaláljuk és felismerjük az erények fejlesztésének feladatát egy-egy adventi vagy nagyböjti készülésünkben! Segíts, hogy ne sajnáljuk az

szimbolizálják. Ott állnak hárman, **Jézus, Mózes és Illés**, és három tanítvány figyel ezt az eseményt, **Péter, Jakab és János**. Péter megszólal: „Mester, olyan jó itt lenni! Hadd verjünk három sátrat, egyet Neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.” Csak arra gondol, hogy minél tovább élvezhesse ezt a földöntúli boldogságot. Nem veszi figyelembe, hogy ez nem öncélúan történt, hogy éppen Jézus haláláról beszélnek. Mindenről megfeledkezik az epifánia hegyén, mert átél valamit, ami nagyon jó. Érzékel valamit a transzcendens világból, a szellemi létezés ragyogásából, de átél valamiféle félelmet is, talán a saját tökéletlensége miatt.

Mi volt a célja ennek az eseménynek? Miért vitte magával Jézus a tanítványait? Nem tudjuk, csak találgatunk. Talán azért, mert a szeretet áradása, a ragyogó fény és mindaz, amit a tanítványok láttak, hallottak, megerősítette őket az elkövetkező nehéz napokban. Talán azért, mert Jézus tudta,

erőfeszítést, a tudatos munkálkodást önmagunkon, hogy a „sors” próbatételei által mutatott tükör – fejlődést mutathasson bennünk az évek során!

hogy nem elég a tanítás, szükségük van az értelmi belátás mellett az érzelmi töltekezésre is.

Mit jelent a mai evangélium üzenete a mi életünkben? Törekedjünk néha felmenni a hegyre, törekedjünk néha az Isten jelenlétében, szeretetében fürdeni. Higgyünk abban, hogy számunkra is megtapasztalható lesz olyan egész emberségünket megragadó élmény, amely segíti az Úton-járásunkat. Lehet, hogy ez az élmény minket is arra készítetne, hogy sátrat verjünk, hogy letáborozunk, és élvezzük mindazt, amit átélhetünk. De mi már tudjuk azt is, hogy a hegyről le kell jönni. Tudjuk, hogy tovább kell menni a Mester után, hogy amit magunkba szívunk, azt megoszthassuk másokkal, mindnyájunk öröme. Hamvas Béla szavaival: „A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja. A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle.” Segíts minket, Uram, hogy legyen mit elosztanunk.

Március 23. — Nagyböjt 3. vasárnapja — Jn 2,13–25 — A templom megtisztítása

A jeruzsálemi templom megtisztítása valószínűleg a virágvasárnapi bevonulás után, Jézus népszerűségének a tetőfokán történt. Az ünnep előtti napokban Jeruzsálem tele volt árusokkal és vevőkkel. A zsidvásár színhelye a „pogányok udvara”. Jézus itt évszázados szokás ellen lázadt, amiből nemcsak az árusoknak, hanem a templomra felügyelő főpapnak is jövedelme volt. Jézus mégis kiűzte a pénzváltókat, az árusokat, kihajtotta állataikat. Megértettük már, hogy Jézus magatartása nem került szembe tanításával. Valamilyen Jézusból sugárzó erőnek engedelmessékedtek az árusok. Személyes erkölcsi ráhatás erejében tisztult meg az udvar, nem pedig az ostor fizikai erejétől. Az állatokra Jézus nem tudott erkölcsi hatást gyakorolni, az állatok kihajtására tehát ostort kellett használnia.

A szelíd Messiás nem volt indulattel. Nem szegyelette könnyeit, nem rejtette el haragját, nem fogta vissza indulatait. Tanítványainak eszébe is jut, hogy meg van írva: „A te házad iránt érzett feltő szeretet emészt engem” (Zsolt 69,10). A zsidók mindezek láttán jelet kérnek tőle. Jézus válasza: „Romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt felépítem azt.”

Jézus a maga testét érti templomnak. Nem a fizikai sikon létező épületet rombolja le és építi fel, hanem a lelke templomát – a saját testét.

Hűsvétra készülve mire figyelmeztet a mai evangélium? Az ember test – lélek – szellem hármassága. Ez a hármasság alkalmas arra, hogy befogadja, magába fogadja Istent. Erre a befogadásra, erre a találkozásra készülünk minden ünnep előtt. Testünk, lel-

künk és szellemünk megtisztításával, kitakarításával kell elsősorban készülnünk, hogy méltó helyet készítsünk benne az értünk megszületett, meghalt és feltámadt Istennek. Ki kell takarítanunk magunkból minden oda nem illőt – ahogyan Jézus tette a templom megtisztításakor. Bűnbánattal, böjttel, önfegyelmel, önzetlen szeretettel...

Segíts minket, Uram, hogy az ünnepre készülvé megtisztítsuk szívünk templomát! Segíts minket, hogy templomunkat igazi szent hellyé tegyük! Bűnbánatunkkal tisztítsuk, Téged dicsőítő szavainkkal és tetteinkkel díszítsük, hálás és köszönő szavainkkal meleggé, otthonossá tegyük, és ajándékokat készítve várjunk benne Téged! Mi lehet az ajándékunk? Nem pénz, anyagi áldozat – hanem irgalmasság, Nem kultusz, hanem lélekben és igazságban való imádás...

Március 30. — Nagyböjt 4. vasárnapja — Jn 3,14–21 — Örök élet, hit, világosság

A mai evangélium Jézus Nikodémussal folytatott beszélgetésének egy része. Jézus esélyt ad a hozzá csak sötétben látogató, de igazságot kereső Nikodémusnak. Azt tanítja neki, hogy aki Krisztusban – az Emberfiában hisz, annak **örök élete van**.

Mit tudunk erről az örök életéről János evangéliuma alapján? Búcsúbeszédében így imádkozik Jézus: „Az örök élet az, hogy ismerjenek téged, egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust” (17,3). „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem küldött, örök élete van; és nem kerül ítéletre, hanem már átment a halálból az életre (Jn 5,24). „Aki hisz, annak örök élete van” (6,47). Az örök élet már a földi életben elérhető, itt és most. Nem egy távoli jövőben, hanem itt és most a jelenben megnyerhető, megszerezhető az ember számára. A földi élet a testi születés által történik, az örök életet pedig második születése, szellemi újjászületése által kaphatja meg az em-

ber. Erre az újjászületésre hívja meg Jézus Nikodémust a beszélgetés során.

Az örök élet forrása Krisztus. Megszerzésének előfeltétele a **hit**. Az erőfeszítést kerülni akaró ember egy pillanatra akár meg is nyugodhatna. Ahogyan a pusztában vándorló zsidó népnek elegendő volt föltekintenie a pőznára tűzött rézkígyóra ahhoz, hogy a mérges kígyók marásától meggyógyuljon, ugyanígy elegendő lehet nekünk a keresztre feszített Emberfiában hinnünk, hogy megmeneküljünk az ítélettől, és elnyerjük az örök életet?

Jánosnál nagyon gyakori és fontos fogalom a hit. 71 esetet számoltam össze, amikor hitről beszél. Ennek a hitnek a legfőbb tárgya Krisztus személye és az ő tanításának a befogadása, elfogadása. Ha alaposabban átnézzük az előfordulásokat, akkor látjuk, hogy ennek a hitnek megvan az értelmi ősz-szetevője: az igaznak tartás. Megvan az érzelmi összetevője is: a teljes bizalom és odaadás, a ráhagyatkozás. És megvan az

akarati összetevője is: a hűség, az igaznak tartott dolgok megtevése.

Aki hisz, az a **világosság** fiává válik. A hit megvilágosító erejű lehet, az ember megtapasztalhatja azt, amiben odáig csak hitt. „Én vagyok a világ világossága.” Krisztus nemcsak életadó, hanem fényt hozó is. Ez a világosság életet ad, utat mutat, de leleplező jellegű is. Ebben a világosságban kiderül az igazság. Ebben a világosságban az ember őszintén megismerheti saját magát. Ez a világosság segít az embernek meglátni, hogy egy adott pillanatban mi a leghelyesebb út a számára. Jézus erről a világosságról és a nyilvánosságra juttatandó tettekről beszél az éjszakai látogatónak, Nikodémusnak, aki valószínűleg nem bírta el a tiszta beszéd rá vonatkozó konklúziót.

Miben segíthet ma engem ez a tanítás? Reményt ad – az örök élet biztatásával. Tudatosságra szólít fel – a hit minden összetevőjének vállalásával. Utat mutat – világosságával. Segíts, Uram, hogy a bennünk lévő világosság növekedése járja át, szorítsa ki a még bennünk rejtőző sötétséget, hogy az ünnep valóban ünnep lehessen a számunkra!